

CĂLIN PIESCU

TIMIȘOARA – CALEIDOSCOP DE AMINTIRI

Partea III

Partea I

http://www.bjt2006.org/CP_Amintiri1_2924.pdf

Partea II

http://www.bjt2006.org/CP_Amintiri2_3924.pdf

Una dintre distracțiile noastre preferate în anii de liceu, deci în anii 1976-80, era să mergem la cinema. Pe vremea aceea și la televizor, și la cinema se transmiteau încă filme foarte bune, inclusiv de producție vestică. Tot în acea vreme apăruseră și niște console de jocuri electronice, care se jucau pe ecranul televizorului, acționând câte un element de reglaj ținut în mână. Consola pe care am primit-o avea jocurile de „tenis”, de „fotbal” și, în plus, se putea trage la țintă cu un pistol de plastic, țintind la un pătrățel alb care se deplasa pe ecranul televizorului. Pistolul putea fi transformat într-o pușcă prin montarea unei țevi în fața pistolului și a unui pat în spatele său. Într-una din după-amieze, am mers în gașcă la cinematograful Victoria din Piața Bălcescu, fostă Lahovary. Înainte de a ajunge la cinematograful, am fost să ridic de la reparat consola de joc, care se defectase. Ne-am așezat cu toții într-unul din rândurile din față și a început jurnalul socialist de dinaintea filmului pentru care merseserăm la cinematograful. Pe noi nu ne-a interesat deloc acel jurnal și povesteam între noi, chicoteam, în fine, făceam mult zgomot. La un moment dat, un tovarăș din fața noastră s-a întors către noi și ne-a spus să încetăm cu vorba. Noi nimic, am continuat cu bancurile noastre. Omul s-a întors și ne-a apostrofat din nou, dar deja mai nervos, să încetăm să vorbim și să urmărim jurnalul. În timp ce ceilalți au continuat să râdă, eu am scos pistolul de jucărie din geantă, i-am montat teava lungă de “pușcă” și l-am ridicat spre acel tovarăș interesat de realizările Societății Socialiste Multilateral Dezvotate, cum era numită societatea în care trăiam. Când acesta s-a întors a treia

oară, deja cu spume la gură, s-a trezit cu țeava "puștii" în fața ochilor. Întuneric fiind, nu a văzut că este o jucărie și s-a întors imediat spre ecran fără să mai spună un cuvânt. Noi am murit de râs, iar el a stat liniștit tot filmul și când s-a terminat reprezentația, încă înainte de a se aprinde luminile, a dispărut ca din pușcă. Nu știu dacă s-a dus la Miliție sau la Securitate să ne reclame. Din fericire această distracție nu a avut nicio repercusiune pentru mine și cu atât mai puțin pentru ceilalți prieteni ai mei.

Verile le petreceam de regulă la unul dintre numeroasele ștranduri din Timișoara, majoritatea lor aflate pe malul stâng al Begăi, fiind de fapt ștranduri ale diverselor întreprinderi din Timișoara. Imediat după podul Michelangelo se afla ștrandul Electrica, cunoscut în special pentru terenurile sale de tenis, cele mai bune din Timișoara. Apoi au urmat un teren de baschet al Școlii Sportive Timișoara, unde am jucat între 1973 și 1976, apoi debarcadere de canotaj și, în final, înaintea podului Mihai Viteazul, ștrandul C.F.R. A urmat faleza cu restaurantul Flora, fără ștranduri, și după podul Traian de la Maria și fosta Facultate de Agronomie, actualmente Universitatea de Medicină, au fost ștrandurile Constructorul și Tehnometal, iar după Podul de Fier încă un ștrand al cărui nume nu mi-l mai amintesc. À propos de Podul de Fier, când mergeam la grădiniță, deci în anii 1965-68, traversam un pod de lemn pentru pietoni, care se afla acolo unde astăzi este podul Michelangelo. În timpul școlii generale, verile le petreceam la ștrandul Tehnometal. Țin minte că pentru prânz mergeam două minute până la alimentara de pe strada Miron Costin, la colțul Pieței Maria, și îmi cumpăram o franzelă și parizer, pe care mi le felia vânzătoarea, ceea ce pe atunci nu era deloc un lucru obișnuit. Ce prânz bun era acela: franzelă proaspătă cu parizer!

În anii de liceu, în special în ultimii doi ani, eram mai mult la ștrandul C.F.R. cu „gașca” de prieteni de la Lenau, majoritatea din clasa mea – Dixi, Fritzi, Judy, Letre, Pötzi, Sandu, Trusi, Zuli –, dar și din clasele mai mici, precum Arey, Iris și Sam. Cu excepția lui Arey și Sandu, restul sunt doar porecele noastre. Pe lângă faptul că făceam plajă, mai jucam prinsa în bazin și citeam mult, chiar foarte mult în acea vreme, și mă refer la toți colegii mei menționați mai sus.

În vara anului 1979, după clasa a XI-a, am fost la Costinești, într-o tabără organizată de profesorul de atelier Cotoșman de la Liceul „Lenau”. Nu era doar gașca noastră, ci un grup mult mai mare. Una dintre fete, elevă de clasa a IX-a, Kiki, a participat la un concurs de Miss Litoral și s-a clasat a treia. Profesorii noștri nu au fost la fel de încântați ca noi, elevii, certând-o destul de aspru după aceea, dar fără ca această acțiune să fi avut urmări negative pentru doamna doctor med. stomatolog de astăzi.

După această tabără la mare, urma să mergem în Cheile Nerei. Deși eram noi destul de întreprinzători și dispuși la risc, ne-am dat seama că nu avem cunoștințele necesare pentru a pleca în drumeție cu corturile fără să fim însoțiți de o persoană cu experiență și că, probabil, nici părinții nu ne-ar fi lăsat să ne ducem așa singuri, de capul nostru. De regulă, drumețiile și taberele erau organizate ori de directorul nostru, Erich „Boss” Pfaff, ori de un profesor de sport. Dar noi ne-am gândit să îl întrebăm pe tânărul profesor de Rezistența Materialelor, Adrian, care nu era decât cu 10 ani mai în vârstă decât noi și el a acceptat. Abia în Cheile Nerei am aflat că el obișnuia să meargă în fiecare an de 1 mai, când aveam cu toții liber pentru că era ziua de sărbătoare a clasei muncitoare, în Cheile Nerei. Și mult mai târziu am aflat că a luat cu el și niște documente acoperitoare de la liceu și de la Inspectoratul de Învățământ, pentru că eram în zona de graniță cu Iugoslavia și mai aveam și niște saltele cu noi, care puteau fi numai bune pentru a trece ilegal frontiera.

Pe când ne plimbam noi în Costinești, îl vedem o dată pe Adrian cu o tânără brunetă, evident prietena lui. Am sărit pe el să îl salutăm și să îi spunem că abia așteptăm să mergem în Cheile Nerei cu el. Dar Adrian ne-a răspuns foarte rezervat la salaturile și poveștile noastre, astfel încât, atunci când ne-am despărțit, ne-am mirat între noi de ce s-a comportat așa de distant și nu ne-a spus pe nume. A doua zi, l-am văzut din nou, de data aceasta cu o blondă frumoasă de mână. Am fost acum mult mai rezervați și doar l-am salutat de la distanță, dar el a venit la noi, ne-a spus pe nume și ne-a împărtășit că se bucură să plecăm împreună în Cheile Nerei. La care l-am întrebat:

- Bine, bine, de ce ați fost așa de rezervat ieri?
- Ieri nu am fost eu, ci fratele meu geamăn!

Iarna, în timpul liceului, și în vacanța de primăvară puteam merge câte o săptămână la schi cu tata sau în excursii organizate de profesorul nostru de sport, Ernst Pflanzner, la Muntele Mic. Muntele Mic era muntele și stațiunea de schi a timișorenilor, dar se putea ajunge cu mașina doar până la Borlova, trecând prin Caransebeș, iar apoi cu un telescaun, care deseori nu funcționa, situație în care trebuia să urci cu bagaj cu tot timp de mai multe ore (conform Google Maps ar fi o distanță de 15 km!). Telescaunul de la Muntele Mic a fost dat în funcție în 1972, dar cel de la Semenic a fost cel mai vechi telescaun din România, montat de Uzinele și Domeniile Reșița în 1947 și era acționat de un motor diesel de submarin Marelli. Și zăpada și pârtia erau mai bune la Muntele Mic, doar condițiile de cazare în cabane erau modeste. Nici schiliftul nu funcționa decât atunci când era treaz mecanicul și trebuia să ai „cleștele” cu care să te prinzi de cablu, fiind o soluție extrem de periculoasă de transport. Dacă nu, o luai la pas cu schiurile în spinare în sus până la începutul pârtiei. Dar ce conta pe atunci acest lucru, ce nu făceam noi pentru bucuria de a schia și de a petrece serile împreună cu prietenii?!? Am amintiri minunate din acele vacanțe de schi din anii 1970 – 1980, din școală și din facultate.

O întâmplare pe care doar am auzit-o și nu am trăit-o personal a avut loc pe la sfârșitul anilor 1970. Printre timișorenii care erau mari amatori de schi la Muntele Mic era și un grup mic de persoane, care își lăsa întregul echipament sus la unul dintre cabanieri, pentru a nu îl tot căra cu ei, mai ales în condițiile în care nu mergea telescaunul. Într-o duminică dimineața, unul din acest grup a plecat să cumpere pâine și lapte, trimis de soția sa. Pe drum spre magazin a trecut o mașină, în care se aflau prietenii săi schiori. Când l-au văzut, au oprit și i-au spus că tocmai au vorbit cu cabanierul, că a nins ultimile zile, că acum este senin și vreme ideală de schiat și deci să urce și el în mașină, având echipamentul de schi sus. Omul nostru a răspuns că l-a trimis soția să cumpere pâine și lapte, dar prietenii l-au convins, a suit în mașină și a avut parte de o duminică minunată de schi. Cum nu avea telefon acasă, nu a avut cum să își anunțe soția de schimbarea sa de plan. Vă închipuiți prin ce teamă a trecut

sărmana femeie când soțul nu s-a mai întors de la cumpărături. Precis că după-amiaza l-a căutat deja prin spitale. Ce i-o fi spus seara când el s-a întors fericit de la schi, doar ei doi știu. Nu este doar o legendă, ci chiar l-am cunoscut personal pe eroul povestirii, juca tenis cu tata la Tehnometal și povestea a fost celebră timp de câțiva ani.

Dar am avut și eu amintiri de la schi, dintre care una mi-a rămas în mod deosebit în memorie. În timpul studenției mele, centrele universitare din întreaga țară, care nu erau prea multe în anii 1980, organizau anual o competiție de schi, numită Campionatele Naționale Universitare. La faza finală trebuia să te califici în urma participării la faza pe centrul universitar, care pentru Timișoara era organizată an de an de doamna dr. Cornelia „Ica” Mureșan, profesoară de sport la Universitatea din Timișoara și totodată soția decanului nostru, domnul profesor Tiberiu Mureșan. Eu participam la faza pe centru universitar, la care se puteau înscrie toți studenții, și stăteam trei, patru zile sus la Muntele Mic, unde schiam cu cei mai buni schiori studenți timișoreni.

Concurenții universitari la coada la teleschiul de la Muntele Mic

Pentru faza națională nu m-am calificat decât în ultimul an de studii, anul al V-lea. Deși nu mă calificam la naționale, mergeam în fiecare an pe costurile mele la concurs, cu acordul doamnei Mureșan, pentru a schia alte patru, cinci zile în cea mai bună stațiune de schi din România. Fiind vorba de acțiuni oficiale, organizate de centrul universitar Timișoara și coordonate de soția decanului, nu am avut probleme cu lipsa mea de la cursuri și seminarii, unde prezența era obligatorie în acea vreme.

În anul al III-lea de facultate, în iarna anului 1984, am început semestrul al II-lea cursul de Circuite Integrate cu domnul profesor Tiberiu Mureșan, decanul facultății. Cursul era săptămânal, dar seminarul avea loc o dată la două săptămâni, sâmbăta. În acei ani, sâmbăta era o zi normală de lucru și, respectiv, de studii. Primul seminar a avut loc odată cu faza pe centru a universităților de schi, așa că am lipsit motivat. Două săptămâni mai târziu a fost al doilea seminar de Circuite Integrate. Dar și naționalele universitare de schi au avut loc în aceeași săptămână și deci din nou am lipsit de la seminar. Deși nu am fost un student model, nu am chiulit în mod deliberat de la studii, nu pentru că aș fi fost prea conștiincios, ci pentru că la mai mult de zece absențe nemotivate aveai probleme serioase la facultate. Totuși, am lipsit și de la al treilea seminar: am fost la schi la Semenic. De această dată fără o justificare oficială, fără o competiție, doar pentru bucuria de a schia două zile pe o vreme splendidă, pe o pârtie mai modestă decât cele din Poiană, Pârtia Goznuța. La un moment dat, când m-am pus la coadă, l-am văzut lângă mine pe Mircea Ionescu, și el absolvent de ETc cu câțiva ani mai devreme, pe care îl cunoșteam din familie, părinții mei fiind buni prieteni cu socrii săi.

- Ce mai faci, Călin?, m-a întrebat Mircea.
- Schiez în timpul seminarului, i-am răspuns.
- De la ce seminar chiulești?, m-a întrebat din nou.
- De la Circuite Integrate.
- Și cu cine ai seminarul? m-a întrebat schiorul de lângă el.
- Cu unul, Puiu Heler, i-am răspuns.
- Eu sunt Puiu Heler!, mi-a răspuns acesta.

În următoarele două semestre am participat la toate seminarele de Circuite Integrate ținute de Afilon Heler, pe care l-am apreciat în mod deosebit. Din păcate o boală necruțătoare l-a răpit mult prea devreme dintre noi.

Nu știi de ce, dar colegii mei de studiu mi-au dat porecla de „Schiescu”. Poate ca urmare a acestei întâmplări....

Va urma

Notiță biografică

Călin Piescu s-a născut la Timișoara în anul 1962, a urmat între 1968 și 1980 Liceul „Nicolaus Lenau” cu predare în limba germană din Timișoara și apoi secția de Inginerie Electronică și Telecomunicații a Institutului Politehnic „Traian Vuia” din Timișoara, promoția 1986. Între 2010 și 2012 urmează cursurile de masterat ale Facultății de Arte și Design, secția Foto – Video, din cadrul Universității de Vest din Timișoara și apoi, între 2012 și 2014, cursurile de masterat ale Facultății de Teologie Romano-Catolică din cadrul Universității din București. Emigrează în iunie 1990 în Germania, unde își începe activitatea de inginer electronist la Siemens în Augsburg, lucrând în diverse domenii de activitate. Din 2003 se mută la Viena unde trăiește și astăzi și continuă să lucreze pentru Siemens. A realizat trei expoziții personale și a participat la mai multe expoziții de grup de fotografie, fiind admis în iulie 2022 ca membru stagiar în Uniunea Artiștilor Plastici din România, Filiala Timișoara.